

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 350/2014
24.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.М, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Д.М., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Лесковцу Кж 20/14 од 20.01.2014. године, у седници већа одржаној 24.04.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.М., као основан, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Лесковцу К 995/13 од 30.10.2013. године и Вишег суда у Лесковцу Кж 20/14 од 20.01.2014. године, тако што Врховни касациони суд, на основу члана 422. тачка 3. Законика о кривичном поступку, према окривљеном Ж.М., за кривично дело за које је оптужен и правноснажно оглашени кривим

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

да је: дана 18.01.2010. године у јутарњим сатима у В.Г., у улици ... испред своје капије, увредио приватног тужиоца В.С. из В.Г., при чему је могао да схвати значај свог дела и могао да управља својим поступцима, на тај начин, што је, након што га је тужилац питао „да ли хоћеш да ми даш дневницу како је то рекао судија на рочишту“, окривљени је тужиоцу у присуству сведока С.М из В.Г., упутио речи: „досадан си превише, иди у п.м., иди па ради треба да ти се извади цигерица“ при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено

- чиме би извршио кривично дело увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика

јер је у смислу одредбе члана 103. тачка 7. у вези члана 104. став 6. Кривичног законика наступила застарелост кривичног гоњења.

Трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 995/13 од 30.10.2013. године, окривљени Ж.М. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, коју је дужан платити у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, а у противном суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 187.210,00 динара, те износ од 4.000,00 динара на име судског паушала, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж 20/14 од 20.01.2014. године, одбијене су, као неосноване, жалбе окривљеног Ж.М. и његовог браниоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу К 995/13 од 30.10.2013. године.

Бранилац окривљеног Ж.М., адвокат Д.М. поднела је захтев за заштиту законитости против наведене пресуде Вишег суда у Лесковцу, због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 104. став 6. Кривичног законика, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијану пресуду Вишег суда у Лесковцу преиначи тако што ће донети пресуду којом се оптужба одбија у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости, поднетог од стране браниоца окривљеног Ж.М., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца нити браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Из списка предмета произлази да је приватни тужилац С.В. приватном кривичном тужбом од 06.04.2010. године окривљеном Ж.М. ставио на терет извршење кривичног дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика, те да је радња извршења кривичног дела одређена на дан 18.01.2010. године.

Надаље, из списка предмета произлази да је окривљени Ж.М. пресудом Основног суда у Лесковцу К 995/13 од 30.10.2013. године, оглашен кривим због извршеног кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ извршеног 18.01.2010. године, која пресуда је потврђена пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж 20/14 од 20.01.2014. године.

Чланом 170. став 1. Кривичног законика прописано је да ко увреди другог казниће се новчаном казном од 20 до 100 дневних износа или новчаном казном од 40.000,00 до 200.000,00 динара.

Надаље, према одредби члана 103. тачка 7. КЗ, кривично гоњење се не може предузети када протекне две године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора до једне године или новчана казна, а одредбом члана 104. став 6. КЗ предвиђено је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Како је окривљени Ж.М. радњу извршења кривичног дела предузео 18.01.2010. године, којом радњом је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је прописана новчана казна, то је у смислу одредбе члана 104. став 6. Кривичног законика односно протеклом времена од четири године - дакле 18.01.2014. године, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

С`обзиром на то да је пресуда Вишег суда у Лесковцу Кж 20/14 донета 20.01.2014. године, у време када је већ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, то је Виши суд у Лесковцу, правилном применом кривичног закона, био дужан да у жалбеном поступку преиначи првостепену пресуду и на основу члана 422. тачка 3. ЗКП-а, према окривљеном Ж.М. одбије оптужбу за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Имајући у виду да другостепени суд то није учинио, већ је првостепену пресуду потврдио, на тај начин је повредио одредбу члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а у вези члана 103. тачка 7. и члана 104. став 6. Кривичног законика, на штету окривљеног Ж.М.

С обзиром на напред наведено, Врховни касациони суд је отклањајући учињену повреду закона, преиначио правноснажне пресуде Основног суда у Лесковцу К 995/13 од 30.10.2013. године и Вишег суда у Лесковцу Кж 20/14 од 20.01.2014. године, те је на основу члана 422. тачка 3. ЗКП-а, према окривљеном Ж.М. одбио оптужбу за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

О трошковима кривичног поступка одлучено је у смислу одредбе члана 265. став 1. ЗКП-а, као у изреци пресуде.

Из изнетих разлога, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**